

Iva Hoňková

Plnou parou do pohádky

bambóok

Poděkování

*Děkuji všem odborníkům za jejich pomoc
při dohledávání informací nejen ze světa parních lokomotiv:
Libor Špůrek, Bronislav Novosad, Petr Hrudíčka, Milan Meisl
Železniční muzeum Výtopna Jaroměř
Vagonářské muzeum Studénka*

Iva Hoňková

Plnou parou do pohádky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Iva Hoňková

PLNOU PAROU DO POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7779. publikaci

Ilustrace Iva Hoňková
Vystřihovánky Pavel Bestr
Odpovědná redaktorka Jana Červená
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2020

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Iva Hoňková, 2020

ISBN 978-80-271-1897-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-1211-1 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Záhadná paní s paraplíčkem	9
Proč se mašinka bála pískat	16
Babička lokomotiva Dvoustovka	23
Velké zimní neštěstí	29
Kopec Čarodějka	38
Výhybka do neznáma	44
Když došla voda	49
Hnízdo v komíně	59
Černý pasažér	66
Zatoulaná čepice pana přednosty	76
Červená pentlička	87
Splněný sen	98
Vysvětlivky	108

PŘEDMLUVA

Byla jednou jedna mašinka...

Lokomotiva, které se mezi lidmi říkalo Třistadesítka, bydlela ve výtopně v Novém Jičíně. Každý den jezdila přes Šenov a Kunín do Suchdolu a zase zpět. Nejčastěji vozila osobní vagóny s cestujícími všeho věku. Dědečky, babičky i celé rodiny. Rodiče s dětmi měla mašinka vůbec nejraději. Ráda poslouchala jejich povídání a sdílela s nimi radost z jízdy malebnou krajinou kolem klikatící se řeky Odry.

Vozila i nákladní vagóny a poštovní vozy plné balíčků, různých psaníček a pohlednic. Ty pro ni byly také zajímavé. Často si představovala, pro koho ty úhledně zabalené dárčky jsou, a moc toužila po tom, aby i jí někdy někdo takový balíček poslal.

Lidé ale řeči mašinek nerozuměli. Pan strojvedoucí Franc s topičem, kteří s Třistadesátkou jezdili, k mašince často a dlouze promlouvali, ale když se jim snažila odpovídat krátkým či dlouhým pískáním na svou parní píšťalu, vždy ji jen poklepali po černém plechu

a usmáli se. Z toho Třistadesítka usoudila, že jsou s ní asi spokojení, ale nikdy jí ani strojvedoucí, ani topič žádný balíček nepřinesl.

Na svých každodenních vyjíždkách si vyslechla ledacos. Lidé během jízdy ukázněně seděli na dřevěných lavicích v zelených vagónech a často si mezi sebou povídali. O dobrém jídle, o tom, co bude mít kdo dobrého k obědu, kde všude byli, co tam viděli a jaká místa navštívili. Komu se splašila kráva, kolik se kde narodilo kůzlátek a jehňátek i jaké bude ten den počasí.

Mašinka často vozívala babičky a dědečky s malými vnoučátky. Aby dětem cesta rychleji uběhla, vyprávěli jim příběhy z míst, kterými právě projížděli. V těch chvílích mašinka téměř nedýchala. Snažila se moc nefunět a nesyčet, aby jí ani slovíčko z toho povídání neuniklo. Některé příběhy byly veselé, jiné smutné a další zase strašidelné. Ty strašidelné se lokomotivě líbily nejvíc. Co ta už si jich během těch let na dráze vyslechla. Panečku! A kolik takových sama prožila! Těžko je všechny spočítat. Večer před spaním si pak s ostatními lokomotivami v železničním depu vyměňovaly své zážitky. A já vám teď některé z nich povím.

ZÁHADNÁ PANÍ S PARAPLÍČKEM

Na víkendy se mašinka moc těšila. Hlavně o letních prázdninách. Těšila se proto, že v takové dny vozila výletníky na piknik. Lidé z velkého města totiž neměli žádné zahrádky, a protože si chtěli po těžkém pracovním týdnu odpočinout, vozila je Třistadesítka do přírody. Kousek za městem byla velká prostorná louka s nízkou sametově zelenou trávou, vysoké vzrostlé stromy nabízely v parných dnech stín a lidé se toho snažili využít. Nastupovali s dekami a proutěnými košíky plnými nejrůznějších dobrot, jídla a pití do osobních vagónů a celý vlak voněl jako o posvícení. Vznešené dámy, pánové i jejich děti byli v piknikový den vystrojeni jako na ten největší svátek. Pro mašinku to byla doslova pastva pro oči. Některé obzvlášť bohaté slečny si s sebou na piknik vozívaly i paraplíčka. Mašinka dlouho přemýšlela, na co vlastně takové deštníky bohatě zdobené krajkou potřebují. Až jednou zaslechla, jak si spolu dvě dámy na nástupišti povídají, že je dobré mít paraplíčka, protože by ostré

sluníčko mohlo spálit jejich bílou pleť. Třistadesítka se tomu jen usmála. Byla totiž vyrobená z plechu, a tak žádné paraplíčko nepotřebovala. Právě naopak, radovala se z každého slunečného počasí. Za ta léta na trati už věděla, že v dešti na piknik nikdo nepojede a za chladných zimních dní už teprve ne.

Tyto piknikové vyjíždky měly jednu zvláštnost. A sice to, že u piknikové louky nebyla žádná železniční zastávka. Nebyl tam ani žádný přechod, ani návěstidlo. Třistadesítka byla velmi chytrá a znala přísné drážní předpisy. Dobře věděla, že kde není nádraží ani vyznačená zastávka, nesmí zastavit a pustit cestující z vlaku. Ale pokaždé, když přijeli k místu pikniku, přimhouřila oči a dělala, že o tomto pravidle nic neví. Na povel pana France poslušně zatáhla za brzdu, jejích šest velkých kol se zastavilo, lidé si vystoupili, jiní zase přistoupili, strojvedoucí zapískal odjezd a mašinka se pomaličku rozjela do další železniční stanice.

Byla neděle, nádherné srpnové ráno. Na nebi ani mráček a Třistadesítka už stála na svém místě na vlakovém nádraží. Vodu na páru už měla pěkně nahřátou a pod jejím kotlem se topilo jako o závod. Lidé nastupovali do malých zelených vagónů a usedali na dřevěné lavice, celí natěšení na piknik za městem. Tu k vláčku přistoupila paní v překrásných bílých šatech. Mašinka

si ji pozorně prohlížela od hlavy až k patě a malinko se zamračila. Něco se jí na té paní nezdálo. Její vysoká štíhlá postava se skoro vůbec nedotýkala země. Našlapovala, jako by se vznášela. Zvláštní bylo i její oblečení. Bílé šaty kolem ní vlály jako hedvábné pavučinky. A vůbec nejpodivnější byl její vysoký klobouk zatočený do kornoutu, ze kterého se snášel až téměř k zemi průsvitný bílý závoj. Mašinka nikdy před tím takový neviděla. Jediné, co měla ta paní s ostatními spolecestujícími podobného, bylo její paraplíčko. Bylo nádherně zdobené bohatou výšivkou květin a bílých pavích per, ve kterých se na slunci lesky právě perly.

„To je nádhera!“ vyfoukla mašinka úžasem.

Když tato záhadná bytost nastoupila do prvního vagonu, nikdo z cestujících si jí ani nevšiml.

„Taková krásná paní, s šaty jaké nosívaly princezny, s paraplíčkem vykládaným drahými perlami, a nikdo o ni ani okem nezavadí?“ bručela si lokomotiva. „A nemá ani jízdenku! To je neslýchané! Pomoc, je tady černý pasažér!“ volala na strojvedoucího France, ale nikdo její volání neslyšel.

Tu jakoby z velké dálky mašinka uslyšela: „Dobře mě poslouchej! Až vyjedeme ze zatáčky, zpomal!“

„Proč bych to měla dělat?“ zamyslela se Třistadesítka.
„Za zatáčkou je krásná rovinka a tam já si vždycky
frčím jako s větrem o závod.“

„Když mě poslechněš, zabráníš velkému neštěstí,“
ozval se zase ten záhadný tichý hlas.

Lokomotiva neměla moc času na přemýšlení. Strojvedoucí s topičem zaujali svá místa, výpravčí ostře zazvonil na zvon a pan Franc dal mašině povel k odjezdu.

„Co mám dělat?“ mumlala si pro sebe Třistadesítka a pomaličku se dala do pohybu. Když vyjela ze zatáčky, strojvedoucí jí poklepal na plechová dvířka: „Tady je tvůj nejoblíbenější úsek! Šlápni na to a ukaž, co v tobě je. Ať nám to sviští jako vždycky!“

Lokomotiva se ale rozhodla tajemný hlas poslechnout, a tak se jen pomalinku a líně vlekla, jako kdyby vezla nejméně pět vagónů s uhlím. Funěla a předstírala, že rychleji už jet nemůže.

„Co je to dneska s tebou?“ mračil se strojvedoucí.
„Nejsi nemocná?“

V tu chvíli se mašinka podívala před sebe, vytřeštila oči a nezmohla se ani na malé písknutí. Několik